

[Indenrigsministeren.]

klager, at jeg ikke forventer, at der sker en Berigtigelse i de Herrers Blade i de kommende Dage.

Men i Fortsættelse af, hvad jeg herom har sagt, ønsker jeg endnu at udtale, at den ærede Ordfører i den Maade, hvorpaa han i Aften har omtalt Karakteren af disse Forhandlinger i Udvalget her, ikke har givet mig Grund til Bøbrejdelser. Noget andet er, at det selvfølgelig vil gøre et underligt Indtryk paa mig, hvis han nu virkelig om lidt rejser sig og stemmer alt det ned, som vi sammen har udarbejdet. Men hvis det sker, saa vil jeg for at gaa ind i den ærede Ordførers Sprogbrug her i Aften, regne med, at det vil have sin Forklaring i, at han i Dag har faaet sit Søndagsbrev ombyttet med et Afladsbrev.

Den ærede Ordfører gjorde før den Bemærkning i sin Omtale af de stedfundne Forhandlinger, at adskilligt sikkert vilde have ligget anderledes, hvis Pressen havde behandlet denne Sag paa en anden Maade. Den ærede Ordfører nikker. Det vil jeg dog i det længste vægre mig ved at tro. Jeg vil ikke tro, at et stort Partis Politik her i Rigsdagen bestemmes af Pressens politiske Reportage. Det vilde være en saadan — ja, hvad skal jeg sige — Falliterklæring, at det kan den ærede Ordfører ikke mene.

Den ærede Ordfører udtalte ogsaa noget i Retning af, at hvis man altid skulde kunne regne med Aftaler med Partiledere som noget, der var sikkert paa Gennemførelse, vilde man nærme sig en polsk Rigsdag. Det tror jeg ikke. Jeg tror tværtimod, at dette, at man kunde regne dermed, vilde fjerne os fra at være en polsk Rigsdag, og jeg kan tilføje, at i Regeringspartierne tror jeg man vil kunne regne med en saadan Tilstand. Men jeg minder i Anledning af denne Betegnelse, en polsk Rigsdag, det ærede Medlem om, hvad det var, der skabte det, vi historisk forstaar ved en polsk Rigsdag. Det var jo Bestemmelsen i den polske Forfatning om, at intet kunde vedtages, uden at det vedtoges enstemmigt. Det var det, der gjorde, at den polske Forfatning kom i alles Mund her i Europa, og førte til det polske Sammenbrud. Jeg kommer derfor, naar jeg iagttager, hvad der i det sidste Halvaar er foregaaet i den danske Rigsdag, somme Tider til at tænke paa, om vi ikke er omtrent ved det Stadium, hvor det, der skabte den polske Rigsdag, kan medføre lignende Virkninger herhjemme, for det kan ingen

benægte — man kan sige, det er en politisk Udtalelse af mig, men ingen, der kender Forholdene inden for disse Mure, kan benægte det —, at naar der ingen Resultater er fremkommet i denne Vinter, naar det synes, som om den danske Rigsdag er fuldkommen impotent, skyldes det i afgørende Grad, at det ene Oppositionsparti ikke tør give sin Tilslutning til noget af Hensyn til det andet, og at det andet frygter det ene. Derigennem lammes den danske Rigsdag, og derigennem øver vi den største Skade, der kan gøres vort Land i disse Tider.

Handelsministeren (Hauge): Det Forslag, der af et Flertal er stillet om Ændring af det af Folketinget vedtagne Lovforslags § 12, der vedrører Handelsministeriet, er vel nok, hvad der ogsaa er givet Udtryk for under Debatten her, det mest iøjnefaldende af alle de stillede Ændringsforslag. Det gaar ud paa at ophæve Bestemmelserne i Krisefondsloven om Indlaansrentens Begrænsning, saaledes at der efter 15. Juli i Aar er fuld Frihed for Banker og Sparekasser til at sætte Indlaansrenten op. Dette Ændringsforslag er iøjnefaldende for det første, fordi det utvivlsomt efter 15. Juli vil føre til en Forhøjelse af Indlaansrenten i Banker og Sparekasser, foreløbig vel mest i de sidste, og dermed ogsaa føre til mindst en tilsvarende Forøgelse af Udlaansrenten. Og det er iøjnefaldende, fordi Ændringsforslaget fuldstændig — hvad der ogsaa allerede er givet Udtryk for under Forhandlingen — bryder med de Rentekrav, som ikke mindst Venstre gentagne Gange har fremført over for Regeringen. Disse Rentekrav er fremført først og fremmest af Landbruget. Den ærede Ordfører for Udvalget har været en af Ordførerne med skrappe Henvendelser i saa Henseende til Regering og Rigsdag. Man krævede billigere Pengemidler for Erhvervsvirksomhederne, og man nøjedes ikke blot med at kræve Indlaansrenten sat ned, man vilde ogsaa have Udlaansrenten ned.

Efter at man var gaaet ind i den Politik, at Indlaansrenten i Banker og Sparekasser skulde sættes ned, fulgte derefter et særligt Krav om Udlaansrentens Nedsættelse, ikke blot saaledes at Udlaansrenten skulde nedsættes i samme Omfang, som Indlaansrenten var nedsat, nej, man stillede Forslag om, at der skulde lægges Baand paa Bankernes Tilbøjelighed til at variere Udlaansrenten, hvorved nogle Debitorer kom til at betale en højere Udlaansrente